

VERZAMELING)

VAN

LEERZAME

EN

VERMAKELIJKE

ZANGSTUKJES,

TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN

DE KERMIS.

WIJZE: *Lijsje sliep in 't bosch, enz.*

Wie het leven wel bekijken,
Die vinden 't vol van zorg en pijn!
En, om wat zelf er aan te strijken,
Zoo mag het wel eens kermis zijn:
Want als men zich niet wat vermaakte,
Maar altijd in den pruilhoek zat,
Hoe zot waar' dat! hoe zot waar' dat!
't Gaat zeker, dat zulks ras ons kraakte,
En, weetje wat? en, weetje wat?
Het vleesch ons van de beendren at.

Wel, laat ons dan kermis houden!
De kermis komt maar eens in 't jaar!
Dan zien wij jeudigen en ouden
Te zaam krioelen door elkaar.
Filander leidt zijn' blonde vrijster,
Zoo netjes opgekweekt, ten dans;
Terwijl zit Frans, terwijl zit Frans
Te kwinkeleren als een 'lijster,
En kluift met Hans. en kluift met Hans
Een' vetgemeste kermisgans.

En wil men zich nog meer vermaken,
Dan gaat men waar de spellen staan;
Daar treft men allerhande snaken
In boutgekleurde pakjes aan.
Daar beukt men trommen, steekt trompetten,
Of zwetst er lustig uit de borst;
Terwijl hansworst, terwijl hansworst
Zich nu een zotskap op laat zetten,
En dan, als vorst, en dan, als vorst,
Een' raagbol zich tot schepter torscht.

En stapt men hier of daar eens binnen,
Wat grappen hier! wat kluchten daar!
Hier is men bezig glas te spinnen,
Daar eet men vlas, of 't klokspijs waar;
En ginds weér is er een aan 't springen
Op kabeltouw of ijzerdraad;
En vliegt en gaat, en vliegt en gaat
In honderd vreemde schakelringen,
Of danst en slaat, of danst en slaat
Een' wakkren flikker met zijn maat.

En keur van spijs staat allerwégen,
In kramen en op wagens, klaar,

Of kruit u, in de *manglen* tegen ;
Bij 't luid geroep: *twee blanken maar!*
En wil men voorts de keel eens zalven,
Verschraald door 't drooge kermisstof,
Men teert niet grof, men teert niet grof,
Verdrinkt men dan een paar zesthalven ;
En, dubbeld lof! èn, dubbeld lof!
Men haalt het dan niet op de pof!

DE VRIENDSCHAP:

WIJZE: *Te bien aimer, ô ma chère Zélie.*

Wie stuurs van blik en eeuwig koud van
binnen,
Alleen zichzelf bedoelt in werk en wensch,
Kan nooit opregt zijn' evennaasten minnen,
En schandvlekt-zelfs zijn' hoogen rang als
mensch.

Maar wie in 't hart de hemelvonk voelt
gloeijen,
Die lokt en leidt tot zachte menschenmin,

Moet, uit behoefte, aan anderen zich boeijen,
En kiest tot gids de liefste gezellin.

Die gezellin, die teêrste zielgeliefde, —
Wie anders zou 't, dan gij, o Vriendschap!
zijn?

Gij, gij herroept, wat ramp, wat smart er
griefde,
Een paradijs in 't midden der woestijn.

Van uwe tong druipt hemelbalsem neder,
Die alle wond, verzachtend, oversproeit;
Uw engelenlach brengt rust en kalmte weder,
Waar 't lijden rijpt, de storm der rampen
loëit.

Gij doet het hart den zegen dubbel smaken,
Dien 't valt ten doel, in eengelukkig lot.
Uw blik verfijnt, verhoogt de zielvermaken:
Gij zijt het zout van alle rein genot.

En zelfs de liefde, in hare onschatbre waarde,
Is, zonder u, slechts spel van lust en zin:
Gij, gij alleen verhemelt haar deze aarde.
Waar Vriendschap woont, daar woont
alleen de Min-

BRUILOFTSLIEDJE.

WIJZE: *Wien Neêrlandsch bloed, enz.*

Wij brengen op dit feestgetij
Gebloemte, rijk in glans;
Want geur en kleuren voegen bij
Den groenen mirtekrans.
Uw hoogtijd, die ons 't hart verheugt,
O bruidegom en bruid!
Lokt toonen van opregte vreugd
De borst en lippen uit.

Treft weinig distelstruiken aan
Op 't heilig huwlijkspad!
En blijft het onverdeelbaar gaan,
Steeds arm in arm gevat!
Geen angel steekt, geen distel wondt,
Waar reine min gebiedt:
Zij rukt het onkruid uit den grond,
Eer 't vasten wortel schiet.

De welvaart huw' zich aan uw' schreên,
En schenke u keurgenot!
Blijft slechts in wil en harten één,
En wacht dan 't zaligst lot!

Waar ge uwen voetstap wend' of ze t',
Ontluike u geurig kruid;
En tijdig siere uw huwlijksbed
Een teedre liefdespruit!

Leef lang en vrolijk, jeugdig paar!
Gods gunst dale op u neêr!
En dat, met ieder wisslend jaar,
Uw huislijk heil vermeer'!
En smake u 't huwlijk steeds zoo zoet,
Hoe 't ontrouw lot zich keer',
Als ons dees volle beker doet,
Geschonken u ter eer!

VERJARINGS LIEDJE.

WIJZE: *Schept vreugde in 't leven, enz.*

Schoon blijft de dag ons,
Waar gij het licht op zaagt;
Brenge' hij u zegen,
Steeds als hij daagt!

Hoe ras vloog weêr een jaar daarheên!
't Was naauw begonnen, of 't verdween;
Hoe vlug een pijl of kogel snell',
De tijd lijt sneller nog.

Schoon blijft de dag ons , enz.

Maar dat de tijd zijn slagwiek roer',
Uw leven dag aan dag ontvoer',
Als slechts zijn altijd grage tand
Uw deugd en heil niet schendt.

Schoon blijft de dag ons , enz.

Het leven is gelijk aan 't weêr:
Het licht en buldert keer om keer;
Maar heerscht er kalmte in 't rein gemoed,
Dan slaat geen stormvlaag 't neêr.

Schoon blijft de dag ons , enz.

Ja, kalmte in 't hart, op deugd gevest,
Beschermt in ramp en lijden 't best;
En sterkt de knie, als 't ongeval
Met scherpe pijlen woedt.

Schoon blijft de dag ons , enz.

Ban angst en zorgen uit uw hart,
Al hangt de toekomst somtijds zwart,
Al breekt daar reeds een onweêr los,
Dat, dreigend, nader trekt.

Schoon blijft de dag ons , enz.

Vertrouw op de onverwrikbre hand,
Die storm en donder houdt in band!
En wacht, met onverkleurde wang,
De toekomst rustig af!

Schoon blijft de dag ons,
Waar gij het licht op zaagt;
Breng' hij u zegen,
Steeds als hij daagt!

OPWEKKING TOT ZINGEN.

wijze: *Gij, die thans met mij zijt ter jacht, enz.*

Komt, zingen wij eens uit de borst, een lied!
Wilt gij van Vaderland en Vorst, of niet?
En kiest gij liever andre stof, —
Der min tot eer, den wijn tot lof?
Welnu! welnu! welnu!

Hef! aan maar, vrienden! stelt slechts in,
met lust!
Of dient er eerst, met blijden zin, gekust?
Een zoentje mag, vooral, geen kwaad,
En 't wekt, wanneer 't van harte gaat,
Tot zang, tot zang, tot zang.

Dat smaakt als koek en marsepijn, voorwaar!
Ik kuste, zeker, zoo 't kon zijn, eenjaar;
Een jaar, ja, al mijn dagen rond.
Ofschoon er zelfs patent op stond,
Patent, patent, patent!

Wel aan! dan langer niet gemard! heft op!
En geeft aan zorg en angst in 't hart den schop!
De zang is balsem voor 't gemoed,
En giet ons in 't verfrischte bloed
Weêr lust, weêr lust, weêr lust.

DE LIEFDE.

wijze: *La lumière la plus pure,*
of:

Zoutmans glorie.

Laat ons van het guitje zingen,
Dat de wereld wetten geeft,
Alle harten weet te dwingen,
En in alle harten leeft.
Legerhoofdên en soldaten
Zijn gehoorzaam aan zijn' stem;
En de nek van pozentaten
Kromt gedwee zich onder hem.
Wenkt hij, alles buigt zich neder,
Door zijn' wonderblik vermand,

Harten blaast hij, als een veder,
Van het een naar 't ander land.
Zeeën doet hij over streken,
Als hij 't roer in handen vat;
Muren weet hij door te breken,
En vermeestert schans en stad.

Nu houdt hij zich neêrgedoken
Onder 't landelijk kornet;
Dan weêr komt hij 't hart bestoken
Uit het schittrend krijgshelmer.

Nu jaagt hij uit rozenlippen
't Kwetsend pijltje van zijn' boog;
Dan weêr laat hij 't langzaam glippen
Uit een zielverteedrend oog.

Groen en grijs staat aan zijn nukken
In 't gewoel der wereld bloot,
En het diepst moet nederbukken,
Wie het stugst hem weêrstand bôod.

Moed noch list mag zegen wachten,
Waar zijn' oorlogsvendel waait;
Ijdel worden reuzenkrachten,
Waar zijn vuist den degen zwaait.

Is een aanval voorgenomen, —
Wat hij te overwinnen hadd',

Altijd zal hij binnen komen ;
Kroop hij ook door 't sleutelgat ,
Moest hij ook langs nok en daken
Henenwippen , vlug ter been ,
Of zijn' prooi arglistig schaken
Door driedubbele schildwachts heen ,

Uitgeleerd in looze treken ,
Onoptelbaar in verschil ,
Weet hij altijd in te breken ,
Komt hij , waar hij wezen wil .
Meid en knecht , en broër en zuster
Vliegen beurtlings van zijn hand .
Waar hij kussen wil , hij kust er ,
Spijt gevaar en tegenstand .

Lieve meisjes ! jongelingen !
Let toch op den slimmen kwant !
Laat gij u den duim ontwringen
Straks heeft hij geheel uw' hand ;
Is die in zijn' hand gegleden ,
Zijt gij aan zijn lijntje vast ,
Dan maar willig voortgetreden ,
En maar eerlijk opgepat !

GEZELLIGHEID.

WIJZE: *Hoe zoet is 't daar de vriendschap woont.*

Hoe zoet is 't daar gezelligheid
De vrienden brengt bijeen,
En gulle kout zich mild verspreidt
Door scherts en kwinkslag heen!
En niemand kwetst en niemand loont;
En ieder hart zich jookrig toont
Naar vreugd, naar vreugd, naar vreugd.

Van hier wie huichlend talmt en teemt,
Of druilt, en mijmrend kijkt;
Van hier al wat naar stijfheid zweemt,
Naar steenen Roeland lijkt!
Hier plooi en rimpel weggevaagd!
Hier niet gemord, gezucht, geklaagd,
O neen, o neen, o neen!

Wij vinden allen in ons huis,
Gelijk het spreekwoord zegt,
Bij schat van zegen, meest een kruis
Ons op den hals gelegd;
Maar hier, alwaar gezelligheid
Ons tot elkander heeft geleid,
Voegt vreugd, voegt vreugd, voegt
vreugd;

Het leven heeft zijn' zuurheid in;
Elk heeft zijn zorglijk deel:
Heeft de een van bange zorg maar min,
Een ander heeft weêr veel;
Maar hier, hier zijn we eikaâr gelijk,
Gelukkig, opgeroimd en rijk,
En blij, en blij, en blij.

Gezelligheid is 't wonderzout,
Dat smaak geeft aan 't bestaan;
De hand, die 't bootje varend houdt,
Dat anders om zou slaan.
Wie haar zijn' hulde dan ontzegt,
Verdient genoemd, met volle regt,
Een zot, een zot, een zot.

Wel, vrienden! huldigen wij haar
Met deze gulle teug!
En dat zij lang ons, bij elkaâr,
Nog hart en ziel verheug'!
De vriendschap immers, waar zij woont,
Zie aan haar regterhand getrouwd?
O ja, o ja, o ja!

MEDEDEELZAAMHEID.

WIJZE: *Arm en needrig is mijn kutje.*

O, wat is het schoon te geven,
Waar behoefte of kommer vraagt!
't Is een pligt, ons voorgeschreven,
Maar een pligt, die ons behaagt:
't Is ons hart een waar genoegten,
't Is de wellust onzer ziel,
Iets aan broedren toe te voegen;
Wien het lot te karig viel.

Wat wij heden nog genieten,
Kan ligt, als fortuin zich wendt,
Morgen onze hand ontvlieten,
En ons leevren aan ellend'.
O, wat blijdschap zou 't ons baren,
Neêrgebogen onder 't leed,
Mogten wij dan eens ervaren,
Dat men ons ook niet vergeet!

Allen staan wij aan de nukken
Van een wreevlig-noodlot bloot.
Altijd valt er niet te plukken,
Buiten zorgen, buiten nood;

Altijd wordt ons moeilijk zaaijen
Niet belonkt door stovend weêr;
En als weinig staat te maaijen,
Zinkt ons de arm zóo moedloos neêr.

Zien wij dan 't meêwarig harte,
Ramende onze boezempijn,
Diep geroerd door onze smarte,
O, wat moet dat zalig zijn!
O, hoe moet dan 't zacht beseffen
Van de hulp, ons toegebracht,
Weêr ons troosten en verheffen,
Weêr verdubblen onze kracht!

Schenken wij dan offeranden,
Waar de nood ze vragen moog!
Vullen wij de leêge handen!
Wisschen wij de wangen droog!
Helpen wij den zwakken dorschen!
Schragen wij den wanklen moed!
Helpen wij den matten torschen!
Doen wij allen broedren goed!